

NHẬT KÝ NGƯỜI MỚI ĐẾN

Ngày... tháng... năm

Lần đầu tiên xa nhà, mình nhớ nhà kinh khủng. Ngồi ăn cơm một mình mà nước mắt cứ ứa ra. Tự hỏi, không biết thầy u giờ đã ăn cơm chưa, có nhớ mình không nhỉ? Mình xin vào ký túc xá để có môi trường phấn đấu học tập và sinh hoạt. Mình hi vọng, sống trong đông người sẽ thêm niềm vui. Một phòng có 10 người. Mỗi người đến từ một miền quê khác nhau, mỗi người một tính cách sở thích khác nhau, gắn bó với nhau trong 4 năm học Đại học, dưới một mái nhà chung. Mình nhớ đến bộ phim "Xin hãy tin em" nói về cuộc đời sinh viên. Mình rất hào hứng để đón nhận những ngày tháng đẹp nhất cuộc đời. Mình bỏ lại những lời khuyên "ở tập thể phức tạp lắm!"

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay, mình muốn học khuya một chút, sắp thi cuối kỳ rồi mà. Vậy mà, bóng đèn bàn bị hỏng. Mượn cả phòng ai cũng lắc đầu từ chối. Mình hay thức khuya có lẽ mọi người cũng khó chịu. Thắp cây nến leo lét trong đêm. Buồn. Khóc. Mình vẫn quen được chiều, quen cách sống, cách tiêu tiền và ứng xử của một tiểu thư tỉnh lẻ. Vì vậy, mọi người xa lánh mình chăng? Rồi mình tự dần vật với những câu hỏi miên man không hiểu mình đã làm gì không phải mà lại bị mọi người đối xử như vậy. Một cảm giác lạ bao trùm hình như một người thừa trong phòng. Mình làm gì, nói gì cũng không ai quan tâm đến mình cả. Sau mỗi lần đi học về nhà, mình thấy không khí nặng nề bao trùm khắp phòng. Đã mấy ngày nay rồi...

Ngày... tháng... năm...

Mình rất khó chịu khi đồ đạc cứ bị bới tung lên rồi lại thấy ở giường của một người bạn khác trong phòng. Nhưng mình không thể sống một mình. Mình quyết định sẽ làm thân với những người bạn và cuộc sống mới. Đi qua hàng tạp hóa, mình thấy đôi tất rất đẹp. Đôi tất của chị Hà giường trên đã sờn cũ, mình mua định tặng chị ý. Cứ hình dung chị Hà chắc là sẽ rất vui đây. Nhưng mình vừa mang món quà nhỏ ra, chị Hà buông lời: "Cảm ơn em đã quan tâm", rồi quay đi thờ ơ và không nhận sự quan tâm của mình. Chẳng lẽ, lòng tốt cũng là tội lỗi hay sao? Có lẽ mình đã sai...

Ngày... tháng... năm

Mặc dù hơi buồn, mình vẫn rất hòa đồng hỏi han mọi người trong phòng. Nhưng hình như những ánh mắt vô hình đã chĩa vào tim mình. Thích ứng với một môi trường mới khó quá! Hình như mình đang đi tù trong chính ngôi nhà của mình. Chẳng ai chịu nói, chịu hỏi thăm mình dù chỉ là một câu.

Buổi chiều đi học về. Trời mưa. Tay cầm ô mà mình vẫn ướt sũng. Mặc kệ cho cái lạnh cứ thấm vào da thịt. Mình để cả quần áo ướt trùm chăn kín đầu rồi suy nghĩ miên man cả đêm. Mình thấy trán nóng ran. Có lẽ là sốt rồi. Mình thiếp đi lúc nào.

Ngày... tháng... năm

Lúc tỉnh dậy, ánh nắng chói đã xuyên lọt qua khe cửa. Nhíu mắt tỉnh dậy, vẫn chưa nhớ ra mình đang ở đâu. Cái khăn lạnh vắt ngang trên trán. Cặp lồng cháo đang bốc hơi nghi ngút ở ngay đầu giường. Chị Hà vội rút cái khăn ướt đã ấm nóng thấm vào chậu nước lạnh vắt khô rồi lại đặt lên trán mình. Sự lạnh lùng và thờ ơ của mọi người trong phòng dường như tan biến đi đâu mất. Mình lại tự hỏi tại sao? Mình cảm động...

Ngày... tháng... năm

Hôm nay mình đã tỉnh dậy và đi lại được. Nhờ bát cháo nóng và bàn tay ấm áp của chị Hà chăm sóc. Mình viết một mẫu thư nhỏ để nhẹ lên bàn chị Hà: "Chị ơi, em chờ chị ở sân sau ký túc xá nhé". Mình đã cảm ơn chị Hà chăm sóc mấy ngày hôm qua. Mình ấp úng hỏi chị tại sao mọi người lại lạnh lùng với mình như thế. Chị Hà tâm sự: "Em là người mới đến lại có cách sống của tiểu thư. Có lẽ, mọi người còn ngại chưa dám tiếp xúc. Lúc nhìn em sốt mê man, chị lại chợt nghĩ cũng đã có những ngày ốm mà không có người thân bên cạnh. Chị cứ nằm rồi tự khỏi. Chị thấy thương em quá, thui thủi một mình. Phải cần thời gian để em hòa nhập và làm quen với mọi người. Bắt đầu một cuộc sống mới khó như cởi một cái thắt nút". Mình băn khoăn về thái độ lạ của chị khi mình tặng chị đôi tất. Chị nói một món quà là cần thiết nhưng thái độ và cách tặng quà mới là điều quan trọng nhất em ạ! Lòng tốt đôi khi là phản tác dụng nếu như cách thể hiện không tế nhị. Món quà nhiều lúc chỉ là sự quan tâm ân cần. Chị Hà chia sẻ với mình những khó khăn của chị trong ngày tháng mới vào phòng và bày cách để mình hòa nhập với cuộc sống mới: đừng tách mình ra khỏi cái chung và sống tập thể thì phải biết quan tâm, nhường nhịn nhau.

Ngày... tháng... năm

Đã được ba tháng kể từ ngày mình ở trong ngôi nhà ký túc xá. Mọi người trong phòng đã coi mình như chị em trong nhà. Mình không còn lạc lõng giữa chính căn nhà của mình nữa. Ba tháng đầu tiên của cuộc đời sinh viên mình đã học được cách cởi thắt nút cho bài toán làm quen với cuộc sống mới và biết học được cách tặng những món quà của tình yêu thương.

>> VẤN LƯU